

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/18/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814215020
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3814215020.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu Mesto Prievidza, IČO: 00 318 442, Námestie slobody 14, 971 01 Prievidza, proti žalovanému: TEZAS, spol. s r.o., IČO: 36 011 185, Nábr. sv. Metoda 125/19, 971 01 Prievidza, zastúpený advokátom Mgr. Milanom Trylčom, so sídlom J. Kráľa 738/12, 905 01 Senica, o zaplatenie 64 728,07 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 8Cb/21/2014-662 zo dňa 23. októbra 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalobcovi sa proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 64.728,07 eur s úrokom z omeškania z tejto sumy v sadzbe 8,25% ročne od 01.02.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zaviazal k náhrade trov konania v sume 3.883,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že k žalobcom proti žalovanému uplatnenej pohľadávke z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca ako komitent a žalovaný ako komisionár uzavreli komisionársku zmluvu, v ktorej bolo v čl. VI bod 5 dojednané, že v oblasti odpadového hospodárstva je žalovaný povinný vyčísliť príjem za odpredaj vyseparovaných zložiek komunálneho odpadu a poukázať ho v plnej výške žalobcovi do konca mesiaca január vždy za predchádzajúci kalendárny rok. Žalovaný listom z 31.01.2014 žalobcovi oznámil, že za rok 2013 príjmy za odpredaj vyseparovaných zložiek komunálneho odpadu predstavujú 64.728,07 eur, no túto čiastku žalobcovi napriek viacerým výzvam nezaplatil. Po právnom posúdení týchto skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcom proti žalovanému uplatnená pohľadávka je dôvodná, a to podľa § 585 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je komisionár povinný bez zbytočného odkladu previesť na komitenta práva získané pri zariadovaní záležitosti a vydať mu všetko, čo pritom získal, a komitent je povinný ich prevziať. Žalovaný z odpredaja vyseparovaných zložiek komunálneho odpadu v priebehu roka 2013 získal 64.728,07 eur, pričom ako komisionár bol povinný podľa dojednania v zmluve túto čiastku zaplatiť žalobcovi do konca januára 2014. Keďže tak neurobil dostal sa 01.02.2014 do omeškania, a to podľa § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka a žalobcovi je podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka povinný zaplatiť úrok z omeškania v sadzbe 8,25 % ročne podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky predstavovala k 01.01.2013 0,25 % ročne.

3. Žalovaný si uplatnil na započítanie svojej pohľadávky v sume 944,33 eur za poskytnuté služby likvidácie odpadov vzniknutých na zbernom dvore (A), v sume 102.350,15 eur (B), v sume 49.918,54 eur ako ušlý zisk (C) a v sume 239.364,41 eur ako pomernú časť nákladov na likvidáciu skládky (D).

A/ Žalovaný faktúrou z 14.02.2014 vyúčtoval žalobcovi za poskytnuté služby likvidácie odpadov vzniknutých na zbernom dvore, pričom k dodaniu malo dôjsť 31.01.2014, odplatu 944,33 eur splatnú do 28.02.2014, ktorú si uplatnil na započítanie. Súd prvej inštancie nemal preukázanú medzi stranami spornú skutočnosť o tom, že by žalovaný žalobcovi

v priebehu januára 2014 poskytol bližšie nešpecifikovanú službu likvidácie odpadov vzniknutých na zbernom dvore. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo plnenie žalovaného, za ktoré sa domáhal faktúrou odplatu 944,33 eur a preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že takto uplatnená pohľadávka žalovaného proti žalobcovi je nedôvodná.

B/ Zmluvou o združení sa žalobca a žalovaný dňa 30.11.2001 dohodli na tom, že združia svoje finančné prostriedky na stavbu kompostárne, ktorá bude v majetku oboch podľa pomeru vložených finančných prostriedkov, pričom žalovaný poskytne pozemok, na ktorom táto stavba bude postavená a tento bol v čase uzavretia zmluvy v jej výlučnom vlastníctve. Ďalej bolo v tejto zmluve medzi stranami dojednané, že stavba bude majetkom oboch strán podľa pomeru vložených finančných prostriedkov, ktoré bude pri konečnom vyúčtovaní zavkládované v katastri nehnuteľností. Dohoda o vlastníckom pomere bude zakotvená

v dodatku k zmluve. Po ukončení stavby a pred kolaudáciou sa podľa dohody malo vykonať skutočné zameranie stavby a geometrický plán. Podľa zmluvy o dielo stavbu vykonal pre žalobcu žalovaný. Žalobca do stavby investoval 6.500.000,- Sk (90,42%) a žalovaný 689.000,- Sk (9,58%). Žalovaný 21.11.2013 požiadal o pridelenie súpisného čísla. Stavbe nikdy nebolo pridelené súpisné číslo a stavba nikdy nebola zapísaná do katastra nehnuteľností. Na pozemkoch parcela číslo XXXX/X a XXXX/X sa okrem kompostárne nachádza aj kompost, ktorý bol na pozemku umiestnený v čase, keď žalovaný vykonával pre žalobcu činnosti odpadového hospodárstva. V roku 2008 so súhlasom žalobcu žalovaný previedol tieto pozemky, na ktorej je kompostáreň a kompost, na tretiu spoločnosť, s čím súhlasil aj žalobca, no svoj súhlas žalobca odôvodňoval len tým, že jeho predkupné právo ešte podľa zmluvy z roku 1998 zaniklo. Žalobca žiadnym spôsobom v roku 2008 neuviedol, že by sa jeho súhlas vzťahoval aj k záväzku v zmluve o združení, podľa ktorého mal žalovaný poskytnúť pozemok na stavbu kompostárne. Nový vlastník pozemku pod kompostárňou žiadal žalobcu i žalovaného o odstránenie stavby kompostárne, s čím žalobca v roku 2012 súhlasil, no len za tej podmienky, že žalovaný mu nahradí vzniknutú škodu odstránením kompostárne. Tretia spoločnosť si uplatnila svoje práva proti žalovanému na súde, no

o svojich vzťahoch sa tretia spoločnosť a žalovaný urovnali v auguste 2012 tak, že žalovaný sa znova stal vlastníkom pozemkov pod kompostárňou. Žalovaný v roku 2013 pozemky pod kompostárňou znova previedol na tretiu osobu. Stavbu na svojich pozemkoch prevažne za finančné prostriedky žalobcu vykonal žalovaný, no nikdy medzi nimi nedošlo k uzavretiu dohody, ktorou medzi nimi malo dôjsť k vyporiadaniu týchto investícií tak, že žalobca by sa stal spoluvlastníkom týchto nehnuteľností v žalovanom udávanom podiele. Žalovaný sa napriek jasným zmluvným dojednaniám, ktoré predpokladali po ukončení stavby následné uzavretie dohody o výške ich podielov k stavbe, uzavretia takejto doplňujúcej dohody voči žalobcovi nedomáhal. Uzavretie tejto dohody malo byť právnym dôvodom nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu žalobcu k stavbe. K uzavretiu takejto dohody malo dôjsť po ukončení stavby a jej zameraní na geometrickom pláne pred jej kolaudáciou. K takémuto úkonu nedošlo a stavba bola kolaudačným rozhodnutím povolená do užívania žalovanému bez akejkoľvek zmienky o vlastníckom práve žalobcu. Žiadna zo strán podľa § 290 ods. 1 Obchodného zákonníka neiniciovala uzavretie zmluvy o výške spoluvlastníckych podielov, pričom ani žiadna strana podľa § 290 ods. 2 Obchodného zákonníka sa nedomáhala toho, aby obsah takejto zmluvy určil súd. K uzavretiu takejto dohody nedošlo po postavení stavby pred jej kolaudáciou v roku 2005, a preto práva oboch strán na doplnení chýbajúceho obsahu ich zmluvy o konkrétnu výšku ich spoluvlastníckych podielov zanikli, a to podľa § 292 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok doplniť chýbajúci obsah zmluvy zaniká, ak oprávnená strana nevyzve zaviazanú stranu splniť tento záväzok v čase určenom v dohode o doplnení obsahu zmluvy (§ 291), inak do jedného roka od uzavretia tejto dohody. Preto sa na určenie výšky spoluvlastníckych podielov žalobcu a žalovaného použije § 835 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého podiely na majetku získanom spoločnou činnosťou sú rovnaké, keďže zmluva medzi žalobcom a žalovaným, ktorá obsahovala dojednanie

o budúcom doplnení zmluvy, iný spoluvlastnícky podiel strán k stavbe kompostárne neurčila. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že spoluvlastníckeho podielu na

stavby kompostárne žalobcu a žalovaného sú rovnaké, pričom žalobca i žalovaný majú polovičný spoluvlastnícky podiel. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v zmluve o združení bolo výslovne dojednané, že žalovaný poskytne pozemok, na ktorom bude stavba kompostárne postavená a tento pozemok bol v čase uzavretia zmluvy v jeho výlučnom vlastníctve. Z vyššie uvedeného záveru je zrejmé, že žalobca a žalovaný sú v rovnakom podiele spoluvlastníkmi stavby. Žalovaný tvrdil, že jeho pozemky sú stavbou kompostárne užívané bez právneho dôvodu. S takýmto právnym posúdením nemožno súhlasiť, keďže právnym dôvodom toho, že na jeho pozemkoch je postavená kompostáreň a zložený kompost je to, že v roku 2005 bolo medzi stranami dojednané, že pozemky pre stavbu kompostárne poskytne žalovaný. Ak bol stavbou v čase, v ktorom bol žalovaný vlastníkom pozemkov, užívaný pozemok, nedochádzalo medzi žalobcom ako spoluvlastníkom a žalovaným ako vlastníkom pozemku k bezdôvodnému obohateniu užívaním pozemkov stavbou, keďže právnym dôvodom tohto užívania bolo dojednanie z roku 2005, podľa ktorého je žalovaný povinný poskytnúť pozemok pod stavbou kompostárne. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by tento záväzok žalovaného spočívajúci v povinnosti poskytnúť pozemok pod kompostárňou akýmkoľvek spôsobom zanikol a žalovaný bol povinný v období, v ktorom bol vlastníkom povinný strpieť užívanie svojho pozemku stavbou kompostárne a uložením kompostu, ktorý vznikol v čase, v ktorom pre žalobcu vykonával činnosti odpadového hospodárstva. Čo sa týka obdobia roku 2014, v ktorom bola vlastníkom pozemkov pod kompostárňou a kompostom tretia osoba, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že tieto pozemky boli na túto tretiu osobu žalovaným prevedené bez toho, aby si žalovaný v zmluve s touto treťou osobou akýmkoľvek spôsobom vymienil to, že je voči žalobcovi povinný plniť svoju povinnosť spočívajúcu v poskytnutí týchto pozemkov na účely stále existujúcej kompostárne. Preto táto tretia osoba voči žalobcovi a žalovanému nemá povinnosť strpieť užívanie nadobudnutých pozemkov stavbou kompostárne a kompostom a môže sa proti žalobcovi a žalovanému domáhať svojich nárokov podľa § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak niekto zriadi stavbu na cudzom pozemku, hoci na to nemá právo, môže súd na návrh vlastníka pozemku rozhodnúť, že stavbu treba odstrániť na náklady toho, kto stavbu zriadil. Žalobca a žalovaný ako podieloví spoluvlastníci sa môžu proti súčasnému vlastníkovi domáhať usporiadania podľa § 135c ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých pokiaľ by odstránenie stavby nebolo účelné, prikáže ju súd za náhradu do vlastníctva vlastníkovi pozemku, pokiaľ s tým vlastníkom pozemku súhlasí; súd môže usporiadať pomery medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby aj inak, najmä tiež zriadiť za náhradu vecné bremeno, ktoré je nevyhnutné na výkon vlastníckeho práva k stavbe. Rovnako sa však táto tretia osoba môže domáhať i náhrady za bezdôvodné obohatenie užívaním jej pozemkov stavbou kompostárne a kompostom, a to proti ktorémukoľvek voči nej spoločne a nerozdielne podľa § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnému žalobcovi alebo žalovanému. Ak však žalovaný na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudol od tejto tretej osoby pohľadávku z bezdôvodného obohatenia užívaním pozemkov, nemôže si túto pohľadávku úspešne uplatniť proti žalobcovi, keďže je voči nemu naďalej zaviazaný zo zmluvy o združení z roku 2005, podľa ktorej je povinný poskytnúť pozemok pre stavbu kompostárne. Nadobudnutie pohľadávky od tretej osoby je splnením povinnosti žalovaného zabezpečiť pozemok na účely dohodnuté v zmluve z roku 2005. Výkon práva žalovaného, ktorý najprv previedol pozemky pod kompostárňou na tretiu osobu, a následne od tejto osoby nadobudol pohľadávku za bezdôvodné obohatenie užívaním týchto pozemkov stavbou v jeho spoluvlastníctve, je výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný tým, že vlastnil pozemky pod kompostárňou si plnil svoje zmluvné záväzky. Tým, že tieto pozemky previedol na tretiu osobu sa zbavil možnosti tento záväzok splniť. Preto takémuto výkonu práv nemožno podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznať právnu ochranu v tom, že by bolo možné jeho postúpením nadobudnutú pohľadávku považovať voči žalobcovi za dôvodnú. Uplatnené pohľadávky žalovaného proti žalobcovi sú čo do základu nedôvodné.

C/ Žalobca a žalovaný uzavreli dve komisionárske zmluvy. Prvá bola uzavretá dňa 02.01.2002, ktorou sa zaviazal žalovaný pre žalobcu vykonávať nakladanie s komunálnym odpadom. Zmluva bola viackrát menená, pričom dňa 01.10.2010 bolo medzi stranami dojednané jej úplné znenie v znení 37 doplnkov. Druhú zmluvu uzavreli dňa 27.10.2010, ktorou sa žalovaný zaviazal pre žalobcu vykonávať verejnoprospešné služby spočívajúce v rozmiestnení nádob na separované odpady, zber týchto odpadov a zhodnocovanie týchto odpadov. Uzavreté komisionárske zmluvy posúdil súd prvej inštancie podľa § 275 ods. 3 a 2 Obchodného zákonníka, keďže z povahy a účelu oboch uzavretých zmlúv na rozdielnych listinách je zrejmé, že tieto zmluvy na sebe závisia. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami. Prvou zmluvou z 01.10.2010 sa žalovaný zaviazal

vykonávať pre žalobcu okrem iného nakladanie s komunálnym odpadom, pričom druhou zmluvou z 27.10.2010 sa zaviazal s komunálnym odpadom nakladať v súlade s osobitým projektom, na ktorý mu žalobca odovzdal nevyhnutné zariadenie. Vzájomné prepojenie oboch zmlúv je zrejmé predovšetkým z toho, že neskoršia zmluva odkazuje na odplatu žalovaného podľa druhej zmluvy. Plnenie z druhej zmluvy spočívajúce v osobitnom, kvalifikovanom nakladaní so separovaným odpadom je závislé od plnenia podľa prvej 01.10.2010 uzavretej zmluvy. Trvanie záväzku zo zmluvy z 27.10.2010 závisí od trvania zmluvy z 01.10.2010, a to podľa § 275 ods. 3 Obchodného zákonníka Preto platná výpoveď zmluvy z 01.10.2010 spôsobila aj platný zánik záväzku zmluvy z 27.10.2010 a jej ďalšie neplnenie zo strany žalobcu nebolo porušením jeho zmluvných povinností v dôsledku čoho by žalovanému mohla vzniknúť akákoľvek škoda. Preto súd dospel k záveru, že takto uplatnené pohľadávky žalovaného proti žalobcovi sú čo do základu nedôvodné.

D/ Žalobca od 01.03.1993 do 31.12.1996 prevádzkoval skládku odpadov D., ktorú následne od 01.01.1997 do 31.08.2006 prevádzkoval žalovaný. Žalovaný od 01.07.2002 vytvoril účelovú rezervu na likvidáciu tejto skládky 505.589,16 eur, no táto rezerva nestačí na uzatvorenie, rekultiváciu a monitorovanie tejto skládky, keďže náklady na túto činnosť predstavujú podľa projektu 842.979,- eur. Žalobca listom z 28.10.2013 žalovanému uviedol, že s týmto projektom uzatvorenia, rekultivácie a monitorovania skládky súhlasí s tým, že na jeho financovanie sa žiadnym spôsobom podieľať nebude. Žalovanému bol Okresným úradom Prievidza 03.03.2014 vydaný súhlas na to, aby čerpal z prostriedkov vytvorenej účelovej rezervy a vykonal uzatvorenie, rekultiváciu a monitorovanie skládky. Žalovaný ako stavebný úrad povolil rozhodnutím z 06.12.2013 zmenu tejto stavby pred jej dokončením. Po právnom posúdení týchto skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že nemožno zistiť žiaden právny dôvod, na základe ktorého by žalobca bol povinný žalovanému prispieť na rozdiel stavebnej činnosti pri likvidácii skládky odpadov, keďže z vykonaného dokazovania nevyplývalo žiadne zmluvné dojednanie a nie je žiadne ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého by bol žalobca povinný prispievať na stavebnú činnosť, ktorú vykonáva žalobca

v súvislosti s uzatvorením, rekultiváciou a monitorovaním uvedenej skládky. Preto súd dospel k záveru, že takto uplatnená pohľadávka žalovaného proti žalobcovi, je čo do základu nedôvodná.

4. Žiadna žalovaným, proti žalobcovej dôvodne uplatnenej pohľadávke, nie je podľa názoru súdu prvej inštancie daná čo do základu, a preto nespôsobila ani len čiastočný zánik žalobcom uplatnenej pohľadávky podľa § 580 Občianskeho zákonníka. Preto súd prvej inštancie žalobe v celkom rozsahu vyhovel. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že náhradu trov konania priznal v celkom rozsahu úspešnému žalobcovi, ktorému trovy konania vznikli zaplatením súdneho poplatku za žalobu 3.883,50 eur. Iné trovy konania žalobcovi nevznikli.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), e) a h) C.s.p. K prvej uplatnenej pohľadávke na započítanie vo výške 944,33 eur žalovaný uviedol, že žalovaný vystavil faktúru vo výške 944,33 eur za služby - likvidácia separovaného odpadu, ktoré vykonal pre žalobcu v decembri, ktorú skutočnosť potvrdil žalovaný na pojednávaní. Skutočnosť, že vo faktúre je dátum dodania služby uvedený 31.01.2014 nemení nič na tom, že služba bola pre žalobcu vykonaná v decembri 2013. Žalovaný preukázal dôvodnosť uplatnenej pohľadávky voči pohľadávke žalobcu, avšak súd prvej inštancie na to neprihliadol, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Žalovaný si v rámci obrany uplatnil započítanie pohľadávky vo výške 102 350,15 eur podľa výšky spoluvlastníckeho podielu, ktorá bola na neho riadne postúpená veriteľom žalobcu. Veriteľova pohľadávka vznikla z titulu bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov vo vlastníctve veriteľa zapísaných na LV č. XXXX k.ú. D. bez právneho dôvodu. Na pozemkoch parc.č. XXXX/X a XXXX/X, ktoré sú vo vlastníctve veriteľa je postavená stavba kompostárne, ktorá je podľa Zmluvy o združení č. 1344/2001/29/FP vo vlastníctve žalobcu a žalovaného vo výške spoluvlastníckych podielov podľa pomeru vložených finančných prostriedkov. Žalovaný nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, že sa so žalobcom nedohodol o výške spoluvlastníckych podielov k stavbe kompostárne, pričom výška ich spoluvlastníckych podielov mala byť predmetom samostatného dodatku k Zmluve o združení č. 1344/2001/29/FP. Samotnej zmluve o združení si zmluvné strany dohodli výšku spoluvlastníckych podielov k stavbe, pričom dodatkom k tejto zmluve mala byť táto skutočnosť len potvrdená. Právny názor súdu prvej inštancie, že žalobca je vlastníkom stavby kompostárne vo výške 50 % spoluvlastníckeho podielu je nesprávny. Sám žalobca sa prezentuje ako vlastníkom stavby v podiele 90,4159 % spoluvlastníckeho podielu. Súd prvej inštancie svojím právnym názorom a výkladom odporuje skutočnej vôli prejavenej zmluvnými stranami pri uzavretí zmluvy. Svojím výkladom súd nahrádza a

doplní skutočne prejavenu vôľu zmluvných strán. Žalobca užíval a naďalej aj užíva pozemky parc. č. XXXX/X a XXXX/X bez právneho dôvodu. Žalovaný sa ničím nezaviazal k bezodplatnému poskytnutiu pozemkov pod stavbou kompostárne a právny názor súdu prvej inštancie je nesprávny. Sumu postúpenej pohľadávky vo výške 102 350,15 eur si žalovaný v rámci svojej obrany proti nároku žalobcu uplatňuje dôvodne. Pohľadávka žalovaného v dôsledku ukončenia komisionárskej zmluvy je taktiež dôvodná. Názor súdu prvej inštancie o vzájomnej závislosti oboch komisionárskych zmlúv s tým, že zánik zmluvy zo dňa 01.10.2010 spôsobuje aj zánik zmluvy zo dňa 27.10.2010 je nesprávny. Ak by malo ísť o na sebe vzájomne závislé zmluvy, pričom trvanie neskoršej je podmienené trvaním skoršej zmluvy, je zrejmé, že v zmluve zo dňa 27.10.2010 by bola takáto vzájomnosť priamo uvedená. Súd prvej inštancie pri vyslovenom právnom názore o vzájomnej závislosti oboch zmlúv prekročil zjavnú vôľu zmluvných strán prejavenu pri uzatvorení zmluvy zo dňa 27.10.2010 a zároveň prejavenu aj následne, keď najmä žalobca a aj žalovaný považovali zmluvu zo dňa 27.10.2010 za platnú aj v roku 2014 po zániku zmluvy zo dňa 01.10.2010. Súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci považoval uplatnenú obranu žalovaného za nedôvodnú, v dôsledku čoho nevykonával navrhované dôkazy a neprihliadol k listinným dôkazom predloženým žalovaným. Aj pri pohľadávke žalovaného na príspevok na likvidáciu skládky dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnomu názoru. Skládku TKO Prievidza - Ploštiny (skládku odpadov, ktorá nie je nebezpečná) je možné rozdeliť na dve časti, prvú pôvodnú časť, ktorá bola odovzdaná žalobcovi v júli 2001 z dôvodu jej kapacitného naplnenia a druhú rozšírenú časť skládky vo výmere 5.564 m². Na základe rozšírenia pôvodnej skládky uzavrel žalovaný dňa 04.03.2002 s prenajímateľom Hornonitrianske bane Prievidza a.s. Baňa Cigeľ o.z. Prievidza nájomnú zmluvu na časť pozemkov patriacich prenajímateľovi, na ktorých bola vybudovaná rozšírená časť skládky. Žalovaný nie je prevádzkovateľom uzavretej pôvodnej časti skládky (nie rozšírenej) a nemá povinnosť túto časť skládky zrekultivovať. Jediným subjektom, ktorý je tak povinný je Mesto Prievidza, teda žalobca. Žalovaný si proti nároku žalobcu započítal aj pohľadávku žalovaného z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorá vznikla priamo žalovanému. S touto pohľadávkou žalovaného sa súd prvej inštancie v rámci svojho odôvodnenia nevyšporiadal a neuviedol dôvod, pre ktorý by túto pohľadávku považoval za nedôvodnú. Žalovaný uviedol, že sa pridrižiava všetkých svojich doterajších vyjadrení a odkázal na listinné dôkazy doložené v priebehu konania. Ďalej žalovaný uviedol, že veriteľ - vlastník pozemkov pod kompostárňou listom zo dňa 05.12.2017 splnil dlh žalovaného voči žalobcovi a teda uspokojil všetky nároky žalobcu uplatnené v tomto konaní. Týmto nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní zanikol v priebehu odvolacieho konania. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne zmenil výrok napadnutého rozsudku tak, že konanie zastavuje.

6. K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril tak, že pri pohľadávke žalovaného za služby likvidácie vo výške 944,33 eur žalovaný nepreukázal dôvodnosť tejto údajnej pohľadávky, neuviedol aké činnosti pre žalobcu či už v decembri 2013 alebo v januári 2014 vykonával. Záver súdu prvej inštancie, že všetky uplatnené pohľadávky žalovaného voči žalobcovi vzťahujúce sa k stavbe kompostárne sú čo do základu nedôvodné, za správny. Vzhľadom na personálnu spriaznenosť žalovaného so spoločnosťou TEZAS Prievidza spol. s r.o. považuje žalobca prevody nehnuteľností pod stavbou kompostárne za snahu zbaviť sa svojej povinnosti a následne postúpenie pohľadávky medzi spriaznenými spoločnosťami zakladá rozpor s dobrými mravmi. Komisionárske zmluvy uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným boli platne ukončené (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/251/2016 zo dňa 14.06.2017), na základe čoho je záver súdu prvej inštancie, ktorý pohľadávky uplatnené žalovaným voči žalobcovi považuje za nedôvodné, za správny. Žalobca pri uplatnenej pohľadávke žalovaného na príspevok na likvidáciu skládky uvádza, že nemá zákonnú ani zmluvnú povinnosť finančne sa spolupodieľať na zrekultivovaní skládky a aj tento záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti uplatnenej pohľadávky žalovaným, považuje správny. Odvolaciemu súdu žalobca navrhol, aby napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. K procesnému postupu odvolacieho súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 3 C.s.p., miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Trenčíne v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, dňa 19.02.2019 a na webovej stránke Krajského súdu v Trenčíne, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku odvolacím súdom.

9. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán sporu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver s poukazom na ním citované ustanovenia Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie dodržal v konaní procesný postup, ktorý vyplýva z príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.).

10. Primárne odvolací súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p., pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti tak skutkových ako aj právnych záverov vyjadrených v napadnutom rozsudku uvádza, že napadnutý rozsudok má všetky náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa jasným, zrozumiteľným spôsobom vyjadril k nároku žalobcu, obrane žalovaného, k vykonanému dokazovaniu. Z titulu aplikácie ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. k odvolacím dôvodom žalovaného odvolací súd uvádza, že pri takomto postupe, t.j. pri aplikácii § 387 ods. 2 C.s.p., odvolací súd nie je povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/09, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005). Odôvodnenie napadnutého rozsudku má náležitosti vyžadované v ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. V súlade aj s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dal odpoveď na všetky podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Rovnako aj vo vzťahu ku konaniu odvolacím súdom a k odôvodneniu jeho rozsudku sa poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2005, „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

11. Za aplikácie relevantných zákonných ustanovení odvolací súd posudzoval rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle odvolacích dôvodov, ktoré v podanom odvolaní žalovaný vymedzil odkazom na ust. § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ C.s.p. Žalovaný tak namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. K týmto námietkam žalovaného odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že ak žalovaný v odvolaní namietal skutkové závery súdu prvej inštancie, jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého ... „Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné

vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených a navrhnutých dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný." Odvolací súd nezistil taký postup súdu prvej inštancie, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Napadnuté rozhodnutie sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci súdom. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

12. V konaní pred súdom prvej inštancie žalovaný nenamietal žalovanú pohľadávku žalobcu. Ako prostriedok procesnej obrany si uplatnil započítanie pohľadávok proti žalobcovi. Tieto pohľadávky súd prvej inštancie riadne vyhodnotil a zdôvodnil, prečo ich považuje za nedôvodné. Žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia o ich dôvodnosti a odvolací súd odkazuje na ods. 4 - 14 napadnutého rozsudku.

13. Odvolacie dôvody prezentované žalovaným v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Ohľadne námietky zániku nároku žalobcu uplatneného v predmetnom konaní odvolací súd uvádza, že aj táto námietka nie je dôvodná. Podľa oznámenia žalovaného započítala spoločnosť TEZAS Prievidza s.r.o. pohľadávku žalovaného voči mestu Prievidza so svojou pohľadávkou, ktorú ma voči Mestu Prievidza. Podľa predloženého dokladu malo ísť o jednostranné započítanie pohľadávok. Započítat' možno vzájomné pohľadávky, pohľadávky rovnakého druhu, platné pohľadávky, splatné pohľadávky a pohľadávky, ktoré nie sú zákonom zo započítania vylúčené. Prvou podmienkou je, že musí ísť o vzájomné pohľadávky. To znamená, že veriteľ jednej pohľadávky spôsobilý na započítanie (kompenzabilná pohľadávka) je zároveň dlžníkom druhej pohľadávky a naopak. Dlh alebo pohľadávka tretej osoby tu spravidla nemá miesto, pretože nemožno započítat' cudziu pohľadávku pre nedostatok vzájomnosti. Teda dlžník takú pohľadávku, ktorá sa netýka jeho veriteľa, ale sa týka tretej osoby, nemôže započítat' ani vtedy, ak táto tretia osoba je oprávnená inkasovať plnenie v mene veriteľa. Zo započítania sú vylúčené aj také pohľadávky, ktoré nesmerujú síce proti veriteľovi, hoci ten, voči ktorému pohľadávka smeruje, by bol v prípade plnenia oprávnený od veriteľa na základe postihu požadovať vrátenie plnenia. Započítanie môže zásadne uplatniť iba dlžník, ktorý je sám veriteľom vzájomnej pohľadávky, resp. veriteľ, ktorý je sám dlžníkom vzájomnej pohľadávky. Vychádzajúc z uvedeného výkladu pohľadávky vhodnej na započítanie, je potrebné v danej veci konštatovať, že v prvom rade nebola splnená základná podmienka a to podmienka vzájomnosti pohľadávky.

14. Ani v odvolacom konaní žalovaný neuviedol žiadne tvrdenia, ktorými sa súd prvej inštancie nebol zaoberal. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

15. Po rozhodnutí odvolacieho súdu bolo dňa 01.03.2019 doručené podanie žalovaného ako Doplnenie odvolania, v ktorom žalovaný argumentačne doplnil svoje odvolanie. Nakoľko bolo toto podanie doručené až po vyhlásení rozsudku, odvolací súd sa pri písomnom vyhotovovaní rozhodnutia uvedeným písomným podaním žalovaného nezaoberal a ani ho nedoručoval žalobcovi.

16. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu zo spisu žiadne nevyplývajú a ani si žiadne trovy neuplatnil.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 C.s.p.)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).